

Zadeva C-641/23 [Dubers]ⁱ**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča****Datum vložitve:**

26. oktober 2023

Predložitveno sodišče:

Rechtbank Amsterdam (Nizozemska)

Datum predložitvene odločbe:

26. oktober 2023

Oseba, za katero je bil izdan evropski nalog za prijetje

YM

Predmet postopka v glavni stvari**Izvršitev evropskega naloga za prijetje****Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje predhodne odločbe**

Med obravnavo evropskega naloga za prijetje so se pojavila vprašanja o skladnosti nizozemskega prava s pravom Unije glede pogojev za zahtevo po jamstvu vrnitve po koncu kazenskega pregona v odreditveni državi članici. Predložitvena odločba je bila sprejeta po poteku roka za odločitev o izvršitvi evropskega naloga za prijetje. Zato se postavlja tudi formalno vprašanje, ali je to lahko ovira za to, da se Sodišču predložijo vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašajo na vsebino.

Vprašanja za predhodno odločanje

I. Ali člen 17(4) in (7) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ v povezavi s členom 267 Pogodbe o delovanju Evropske unije nasprotuje temu, da država članica prenese

ⁱ Ime te zadeve je izmišljeno. Ne ustreza dejanskemu imenu nobene od strank postopka.

prvonavedeno določbo tako, da izvršitveni pravosodni organ, zoper odločitve katerega ni rednega pravnega sredstva, ne more podaljšati 90-dnevnega roka za odločitev zgolj zato, da bi uresničil svoj namen, da Sodišču Evropske unije predloži vprašanja za predhodno odločanje zunaj tega roka, tako da mora ta organ odločiti o izvršitvi evropskega naloga za prijetje, ne da bi predložil ta vprašanja za predhodno odločanje?

II. Ali člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ v povezavi s členom 18 Pogodbe o delovanju Evropske unije in po potrebi v povezavi s členoma 20 in 21(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah nasprotuje temu, da država članica prenese prvonavedeno določbo tako, da je predajo prebivalcev izvršitvene države članice zaradi kazenskega pregona mogoče pogojevati z jamstvom vrnitve, če je ta država članica pristojna za dejanja, zaradi katerih se zahteva predaja zaradi kazenskega pregona – posledica česar je, da ta pogoj ni izpolnjen, če ta dejanja niso kazniva po pravu te države članice – pri čemer ta država članica za svoje državljane ne postavlja enakega pogoja?

III. Če je odgovor na drugo vprašanje pritrdilen: ali člen 9(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ v povezavi s členom 25 tega okvirnega sklepa ter v povezavi s členoma 4, točka 1, in 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ nasprotuje temu, da država članica, ki je uporabila člen 7(4) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, prenese prvonavedeno določbo tako, da

potem, ko je izvršitveni pravosodni organ, ki mu je dano jamstvo vrnitve, odobril predajo odreditveni državi članici zaradi kazenskega pregona za dejanje iz člena 2(4) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, ki po pravu izvršitvene države članice ni kaznivo, v zvezi s katerim pa se je izvršitveni pravosodni organ izrecno odpovedal zavrnitvi predaje iz tega razloga,

drugi organi izvršitvene države članice (kot države izvršitve) zaradi neobstoja kaznivosti po pravu izvršitvene države članice (kot države izvršitve) morajo ali smejo naknadno zavrniti priznanje in izvršitev kazni odvzema prostosti, izrečene v odreditveni državi članici za to dejanje, in morajo ali smejo zavrniti uveljavljanje jamstva vrnitve?

Navedene določbe prava Unije

Okvirni sklep Sveta 2002/584/PNZ z dne 13. junija 2002 o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (UL 2002, L 190, str. 1, in popravek v UL 2018, L 25, str. 88), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299/PNZ (UL 2009, L 81, str. 24): členi 2, 4, 5 in 17

Okvirni sklep Sveta 2008/909/PNZ z dne 27. novembra 2008 o uporabi načela vzajemnega priznavanja sodb v kazenskih zadevah, s katerimi so izrečene zaporne kazni ali ukrepi, ki vključujejo odvzem prostosti, za namen njihovega izvrševanja v Evropski uniji (UL 2008, L 327, str. 27), kakor je bil spremenjen z Okvirnim sklepom 2009/299/PNZ: členi 7, 9 in 25

Navedene določbe nacionalnega prava

Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (zakon z dne 29. aprila 2004 o izvajanju Okvirnega sklepa Sveta Evropske unije o evropskem nalogu za prijetje in postopkih predaje med državami članicami (zakon o predaji), v nadaljevanju: OLW) (Stb. 2004, št. 195): členi 6, 7, 22 in 29

Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (zakon o vzajemnem priznavanju in izvrševanju zapornih in pogojnih kazni, v nadaljevanju: WETS) (Stb. 2012, št. 333), kakor je bil pozneje spremenjen: členi 1.1, 2.11, 2.12 in 2.13

Wetboek van strafrecht (kazenski zakonik, v nadaljevanju: kazenski zakonik): člena 7 in 86b

Wetboek van strafvordering (zakonik o kazenskem postopku): člen 456

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Spor o glavni stvari se nanaša na evropski nalog za prijetje (v nadaljevanju: ENP), ki ga je 9. maja 2023 zoper osebo YM izdalo Sad Okręgowy w Jeleniej Górze, Wydział III Karny (regionalno sodišče v kraju Jelenia Góra, tretji kazenski oddelek, Poljska). Rechtbank Amsterdam (sodišče v Amsterdamu, Nizozemska) mora kot izvršitveni pravosodni organ odločiti o izvršitvi tega ENP. Zoper njegovo odločitev ni na voljo rednega pravnega sredstva.
- 2 Ta ENP je bil izdan zaradi kazenskega pregona YM za kaznivo dejanje, in sicer zaradi neplačevanja preživnine za otroka na podlagi odločb poljskih sodišč. Odreditveni pravosodni organ tega dejanja ni opredelil kot dejanje iz člena 2(2) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, zaradi katerega lahko pride do predaje „brez ugotavljanja dvojne kaznivosti storjenega dejanja“. Rechtbank (sodišče) je ugotovilo, da dejanje na podlagi nizozemskega prava ni kaznivo, vendar meni, da je primerno, da se ne uporabi fakultativni razlog za zavrnitev iz člena 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ.
- 3 YM je poljski državljan, vendar je na Nizozemskem neprekinjeno zakonito prebival vsaj pet let in je tako pridobil pravico do stalnega prebivanja na Nizozemskem. Po mnenju rechtbank (sodišče) je prebivalec Nizozemske v smislu člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. Poleg tega je YM tako povezan z Nizozemsko, da bo, če bo morebitna kazen odvzema prostosti, izrečena po predaji na Poljskem, izvršena na Nizozemskem, to pripomoglo k povečanju možnosti za ponovno vključitev v družbo.
- 4 YM je bil 2. julija 2023 na Nizozemskem prijet zaradi izvršitve ENP. Tega dne je začel teči 60-dnevni rok za odločitev. Prva obravnava v tej zadevi je bila

opravljena 24. avgusta 2023. Na tej obravnavi je rechtbank (sodišče) 60-dnevni rok za odločitev podaljšalo za 30 dni. Rechtbank (sodišče) je z vmesno sodbo z dne 7. septembra 2023 ponovno odprlo preiskavo, da je strankam na obravnavi 28. septembra 2023 omogočilo izraziti stališča o namenu, da se postavijo vprašanja za predhodno odločanje. 90-dnevni rok za odločitev je potekel 30. septembra 2023 – torej pred izdajo te predložitvene odločbe.

Kratka predstavitev obrazložitve predloga

Uvod

- 5 Zaradi tega, ker dejanje, zaradi katerega se zahteva predaja zaradi kazenskega pregona, ni kaznivo dejanje po nizozemskem pravu in ker je zahtevana oseba prebivalec Nizozemske, se porajata dve vprašanji za predhodno odločanje o razlagi okvirnih sklepov 2002/584/PNZ in 2008/909/PNZ v okviru odločanja, ali se za predajo prebivalca zaradi kazenskega pregona lahko zahteva jamstvo vrnitve.
- 6 Vendar mora rechtbank (sodišče), preden lahko postavi vprašanja za predhodno odločanje, preučiti, ali lahko glede na nacionalno pravo v tej fazi postopka Sodišču še vedno predloži ti vprašanji.

Prvo vprašanje

- 7 Zaradi velikega števila prejetih ENP (približno 1000 na leto) se redno dogaja, da lahko rechtbank (sodišče) obravnava ENP šele tik pred potekom 60-dnevnega roka za odločitev (kot v tej zadevi) ali celo po njem. Da gre v neki zadevi za vprašanje razlage prava Unije, se pogosto pokaže šele po tej obravnavi, med sodnim posvetovanjem o odločitvi, ki jo je treba sprejeti. Tako je tudi v tej zadevi. Na prvi obravnavi nobena od strank ni menila, da je zaradi načina, kako je Nizozemska prenesla okvirna sklepa 2002/584/PNZ in 2008/909/PNZ, potrebna razlaga teh okvirnih sklepov, vendar je rechtbank (sodišče) to vprašanje po uradni dolžnosti izpostavilo v vmesni odločbi. V takem primeru imata zahtevana oseba in Openbaar Ministerie (državno tožilstvo, Nizozemska) naknadno možnost, da se izjavita o vprašanjih za predhodno odločanje. V ta namen je rechtbank (sodišče) v tej zadevi opravilo dodatno obravnavo. Nazadnje, tudi za oblikovanje vprašanj za predhodno odločanje in pripravo predložitvene odločbe je potreben čas. Skratka, ni nenavadno, da je vprašanja za predhodno odločanje mogoče predložiti šele po poteku 90-dnevnega roka za odločitev, čeprav je namen za tako predložitev obstajal že pred potekom tega roka.
- 8 Člen 22(4) OLV je edina nacionalna pravna podlaga za podaljšanje 90-dnevnega roka za odločitev v zvezi z vprašanji za predhodno odločanje, predloženimi Sodišču. V skladu s to določbo je podaljšanje mogoče, „[č]e rechtbank (sodišče) v izjemnih okoliščinah v roku iz odstavka 3 [90-dnevni rok za odločitev] še ni izdalo odločbe, ker čaka na odločbo Sodišča Evropske unije o vprašanjih za

predhodno odločanje, pomembnih za njegovo odločitev“. Ob upoštevanju obrazložitve te določbe v zakonodajni zgodovini rechtbank (sodišče) to določbo razlaga tako, da je podaljšanje 90-dnevnega roka za odločitev v zvezi z vprašanji za predhodno odločanje možno le, če je rechtbank (sodišče) ta vprašanja dejansko zastavilo pred potekom tega roka.

- 9 Rechtbank (sodišče) meni, da člen 22(4) OLW ni v skladu s pravom Unije, saj ta določba rechtbank (sodišče) preprečuje, da bi predložilo vprašanja za predhodno odločanje, če je 90-dnevni rok za odločitev že potekel.
- 10 V sodbi F je Sodišče presodilo, da morajo države članice za sprejetje končne odločitve upoštevati roke iz člena 17 Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, „razen če pristojno sodišče odloči, da zadevo predloži Sodišču v predhodno odločanje“. ¹ V takem primeru obstajajo „posebne okoliščine“ v smislu člena 17(7) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, zaradi katerih lahko trajanje postopka predaje preseže 90 dni. ²
- 11 Ker zoper odločitev rechtbank (sodišče) o izvršitvi ENP ni rednega pravnega sredstva, je rechtbank (sodišče) na podlagi člena 267, tretji odstavek, Pogodbe o delovanju Evropske unije (v nadaljevanju: PDEU) dolžno predložiti vprašanja za predhodno odločanje. Vendar besedilo člena 22(4) OLW nasprotuje temu, da bi rechtbank (sodišče) v zadevi, kot je obravnavana, izpolnilo obveznost, da predloži vprašanja za predhodno odločanje o razlagi okvirnih sklepov 2002/584/PNZ in 2008/909/PNZ. Vendar nacionalna postopkovna pravila, kot je člen 22(4) OLW, rechtbank (sodišče) ne morejo oprostiti obveznosti, ki jih ima na podlagi člena 267 PDEU. ³
- 12 Zato mora rechtbank (sodišče), da bi ugotovilo, ali lahko predloži vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašajo na vsebino, najprej zastaviti formalno vprašanje za predhodno odločanje, ali pravo Unije nasprotuje zakonodaji države članice, s katero je na tak način omejena obveznost izvršitvenega pravosodnega organa, da predloži vprašanja za predhodno odločanje. Če bo odgovor na formalno vprašanje za predhodno odločanje pritrdilen, lahko rechtbank (sodišče) predloži vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašata na vsebino.

Drugo vprašanje

- 13 Če je odgovor na prvo vprašanje pritrdilen, želi rechtbank (sodišče) izvedeti, ali je način, na katerega je Nizozemska prenesla člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, v skladu s pravom Unije.

¹ Sodba z dne 30. maja 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, točki 64 in 65.

² Sodba z dne 12. februarja 2019, TC, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, točka 43.

³ Sodba z dne 15. marca 2017, Aquino, C-3/16, EU:C:2017:209, točka 47.

- 14 Neplačevanje preživnine za mladoletnega otroka v skladu z odločbo, ki jo je izdalo sodišče, na podlagi nizozemskega prava v obravnavani zadevi ni kaznivo (točka 2). Rechtbank (sodišče) nizozemsko določbo, s katero je bil prenesen člen 4, točka 1, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ, razlaga tako, da je z njo določen fakultativni razlog za zavrnitev. Zato lahko ne zavrne predaje, ker dejanje na Nizozemskem ni kaznivo, in meni, da je v tej zadevi to primerno, saj je dejanja na Poljskem storil poljski državljan.
- 15 YM je predlagal, naj bo izenačen z nizozemskim državljanom in naj se zanj uporabi nizozemska določba, s katero je bil prenesen člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ (člen 6 OLW). Dva od treh pogojev iz člena 6(3) OLW, ki se za to zahtevata, sta bila izpolnjena. YM je dokazal, da je na Nizozemskem neprekinjeno zakonito prebival vsaj pet let (prvi pogoj). Iz mnenja, ki ga je v zvezi z YM pripravila Immigratie- en Naturalisatiedienst (služba za priseljevanje in naturalizacijo, Nizozemska), je razvidno, da se pričakuje, da ne bo izgubil pravice do prebivanja na Nizozemskem zaradi kazni ali ukrepa, ki mu bo izrečen po predaji (tretji pogoj). Poleg tega je rechtbank (sodišče) ugotovilo, da je z Nizozemsko gospodarsko, socialno in jezikovno tako povezan, da so njegove možnosti za ponovno vključitev v družbo na Nizozemskem boljše kot v odreditveni državi članici. Obstaja torej zadosten razlog, da se predaja YM pogojuje z jamstvom vrnitve.
- 16 Vendar v tej zadevi ni izpolnjen drugi pogoj za izenačitev z nizozemskim državljanom. S tem pogojem se zahteva, da se zadevna oseba „za dejanja, ki so podlaga za [ENP], lahko kazensko preganj[a] na Nizozemskem“, tj. da Nizozemska lahko izvaja sodno pristojnost za ta dejanja. Dejanje, zaradi katerega se v tej zadevi zahteva predaja, naj bi bilo storjeno zunaj Nizozemske. Za ekstrateritorialno pristojnost se v skladu s členom 7(1) in (3) kazenskega zakonika zahteva, da je dejanje po nizozemskem pravu *kaznivo*, in sicer kot *hujše kaznivo dejanje* („*misdrijf*“). Ker to dejanje po nizozemskem pravu sploh ni kaznivo dejanje, Nizozemska zanj ne more biti pristojna. Zato glede na besedilo člena 6(3) OLW sodišče ne more pogojevati predaje YM Poljski zaradi kazenskega pregona z jamstvom vrnitve na Nizozemsko.
- 17 Postavlja pa se vprašanje, ali je pogoj, da se zahtevana oseba „za dejanja, ki so podlaga za [ENP], lahko kazensko preganj[a] na Nizozemskem“, v skladu s pravom Unije, zlasti s členom 18 Pogodbe o delovanju Evropske unije ter členoma 20 in 21(2) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Po mnenju rechtbank (sodišče) je s členom 6(3) OLW s tem pogojem za tujce (državljanke držav članic, ki niso državljani Nizozemske) uvedeno razlikovanje na podlagi državljanstva. Člen 6(1) OLW namreč tega pogoja za nizozemske državljane ne določa. Sodišče lahko torej predajo nizozemskega državljana zaradi kazenskega pregona pogojuje z jamstvom vrnitve, čeprav Nizozemska ni pristojna za dejanje, zaradi katerega se zahteva njegova predaja zaradi kazenskega pregona, predajo zaradi kazenskega pregona tujega državljana, ki prebiva na Nizozemskem, pa lahko s tem jamstvom pogojuje le, če je Nizozemska pristojna za dejanje, zaradi katerega se zahteva njegova predaja zaradi kazenskega pregona.

- 18 Vzrok za to razlikovanje ni v ureditvi ekstrateritorialne pristojnosti. V skladu s členom 7(1) in (3) kazenskega zakonika je lahko Nizozemska pristojna za kazniva dejanja, ki jih v tujini storijo nizozemski državljani in tujci, ki imajo običajno ali stalno prebivališče na Nizozemskem (tako kot YM). Če dejanje, storjeno v tujini, na podlagi nizozemskega prava ni kaznivo, Nizozemska ne more izvajati pristojnosti niti v primeru nizozemskega državljana niti v primeru tujca z običajnim ali stalnim prebivališčem na Nizozemskem.
- 19 Pogoji, da se tujec „za dejanja, ki so podlaga za [ENP], lahko kazensko preganj[a] na Nizozemskem“, izhaja iz nizozemske izjave k Evropski konvenciji o izročitvi (Pariz, 13. december 1957) in h Konvenciji, pripravljene na podlagi člena K.3 Pogodbe o Evropski uniji, o izročitvi med državami članicami Evropske unije.⁴ Namen tega pogoja je preprečiti, da zahtevana oseba ne bi bila kaznovana v primerih, v katerih izvršitveni pravosodni organ pogojuje predajo z jamstvom vrnitve, vendar odreditvena država članica ne zagotovi ali ne zagotovi zadostnega jamstva vrnitve.
- 20 Po mnenju rechtbank (sodišče) to prizadevanje, da se prepreči, da oseba ne bi bila kaznovana, ne zagotavlja objektivne utemeljitve za razlikovanje.
- 21 Sodišče je jamstva iz člena 5 Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ opredelilo kot „jamstva, ki jih mora odreditvena država članica dati v posebnih primerih“.⁵ Odreditvena država članica jih je tako dolžna zagotoviti, kadar njen odreditveni pravosodni organ zahteva predajo državljana ali prebivalca izvršitvene države članice zaradi kazenskega pregona. To sklepanje je podprto z okoliščino, da nezagotovitev tega jamstva ni eden od razlogov za zavrnitev na podlagi členov od 3 do 4a Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. Ta ugotovitev je podprta tudi s členoma 27(4) in 28(2)(d) Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ. V skladu s tema določbama mora namreč odreditvena država članica v primeru zahteve za dodatno soglasje za primere iz člena 5 Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ dati jamstva, ki so v njem določena.
- 22 Če je odreditvena država članica dejansko dolžna dati jamstvo vrnitve v zvezi z državljanom ali prebivalcem izvršitvene države članice, je v zahtevi, da se tujca „za dejanja, ki so podlaga za [ENP], lahko kazensko preganj[a] na Nizozemskem“, upoštevana možnost, da odreditvena država članica ne ravna v skladu s pravom Unije. Vendar pravo Unije temelji na medsebojnem zaupanju, da bodo druge države članice spoštovale pravo Unije, tako da lahko država članica izvršiteljica le v posebnih okoliščinah preveri, ali je odreditvena država članica v

⁴ Dublin, 27. september 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 8, str. 96).

⁵ Sodbe z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti v pravosodnem sistemu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točka 42; z dne 15. oktobra 2019, Dorobantu, C-128/18, EU:C:2019:857, točka 48, in z dne 11. marca 2020, SF (Evropski nalog za prijetje – Jamstvo vrnitve v izvršitveno državo), C-314/18, EU:C:2020:191, točka 40.

konkretnem primeru spoštovala pravo Unije.⁶ Pogoj torej pričakuje take posebne okoliščine.

- 23 V tej zadevi so ponazorjene pomanjkljivosti takega pristopa. Državno tožilstvo je namreč še pred odločitvijo rechtbank (sodišče) o tem, ali je mogoče YM izenačiti z nizozemskim državljanom, od odreditvenega pravosodnega organa zahtevalo in dobilo jamstvo vrnitve. Zato se tveganje, da oseba ne bi bila nekaznovana, kar naj bi se preprečilo s tem pogojem, v tej zadevi ne more uresničiti. Kljub temu OLW nasprotuje temu, da bi se predaja v tej zadevi pogojevala z jamstvom vrnitve.

Tretje vprašanje

- 24 Če bo odgovor na drugo vprašanje pritrdilen, bo moralo sodišče preučiti, ali lahko člen 6(3) OLW razlaga v skladu z Okvirnim sklepom, in če ni tako, zadevnega pogoja zaradi neskladja s pravom Unije, ki se neposredno uporablja, ne bo smelo uporabiti. Rechtbank (sodišče) meni, da ni izključeno, da je člen 6(3) OLW mogoče razlagati v skladu z Okvirnim sklepom. Če bo odgovor pritrdilen, ta pogoj torej ne preprečuje predaje zaradi kazenskega pregona, pri kateri je dano jamstvo vrnitve.
- 25 V zadevi, kot je obravnavana, v kateri neobstoj pristojnosti izhaja iz okoliščine, da dejanje, na katerem temelji ENP, po nizozemskem pravu ni kaznivo, se po odločitvi, da se predaja prebivalca zaradi kazenskega pregona za tako dejanje pogojuje z jamstvom vrnitve, postavlja vprašanje, ali je način, na katerega je Nizozemska prenesla člen 25 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ, v skladu s pravom Unije.
- 26 Minister van Justitie en Veiligheid (minister za pravosodje in varnost, Nizozemska; v nadaljevanju: minister) o priznanju in izvršitvi na Nizozemskem kazni odvzema prostosti, ki je bila po predaji, odobreni na podlagi jamstva vrnitve, izrečena v kazenskem postopku v odreditveni državi članici (člen 2:10(1) WETS), odloči „ob upoštevanju presoje posebnega senata gerechtshof [Arnhem-Leeuwarden]“ (pritožbeno sodišče v Arnhem-Leeuwardnu, Nizozemska) (člen 2:12(1) WETS). Če minister priznanja in izvršitve ne zavrne neposredno, gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (pritožbeno sodišče v Arnhem-Leeuwardnu) med drugim presodi, ali priznanju nasprotujejo razlogi za obvezno zavrnitev, vključno s obveznim razlogom, da „dejanje, zaradi katerega je bila izrečena kazen odvzema prostosti, ne bi bilo kaznivo po nizozemskem pravu, če bi bilo storjeno na Nizozemskem“, (člen 2:11(3)(b) v povezavi s členom 2:13(1)(f) WETS). Okoliščina, da dejanje, za katero je bila izrečena kazen odvzema prostosti, po nizozemskem pravu ni kaznivo, tako glede na besedilo zakona avtomatično vodi do tega, da se zavrne priznanje kazni odvzema prostosti, izrečene v odreditveni državi članici za to dejanje, zaradi česar zadevna oseba – kljub jamstvu vrnitve – kazni odvzema prostosti ne bo prestajala na Nizozemskem.

⁶ Glej na primer sodbo z dne 25. julija 2018, Minister for Justice and Equality (Pomanjkljivosti v pravosodnem sistemu), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, točke od 35 do 37.

- 27 Rechtbank (sodišče) meni, da je to v nasprotju s pravom Unije. Prvič, razlog za zavrnitev iz člena 9(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ vsebuje *fakultativni* razlog za zavrnitev priznanja in izvršitve, kar je razvidno iz uporabe besede „lahko“. Drugič, Okvirni sklep 2008/909/PNZ temelji na načelu vzajemnega priznavanja. V skladu s tem načelom sta priznanje in izvršitev kazni odvzema prostosti, izrečene v odreditveni državi članici, osnovno pravilo, zavrnitev pa je izjema, ki jo je treba razlagati ozko.⁷ Zato bi morala država članica pri prenosu člena 9(1)(d) Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ svojim pristojnim organom pri uporabi tega razloga za zavrnitev pustiti določeno polje proste presoje.⁸
- 28 Vendar je v okviru jamstva vrnitve pri dejanju, ki po pravu izvršitvene države članice ni kaznivo dejanje, vprašljivo, ali je tako polje proste presoje združljivo s pravom Unije.
- 29 V skladu s členom 25 Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ namreč določbe tega okvirnega sklepa ne morejo vplivati na področje ali način uporabe člena 4, točka 1, in člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ.⁹ Zato imajo te določbe „prednost“ pred določbami Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ. Prvič, jamstvo iz člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ pomeni, da se zadevna oseba „po obravnavi vrne izvršitveni državi članici, da bi v njej prestajala [kazen odvzema prostosti], na kater[o] jo je obsodila odreditvena država članica“. Drugič, Sodišče je že večkrat odločilo, da je člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ ena od določb tega okvirnega sklepa, ki izvršitvenemu pravosodnemu organu „omogoča, da odloč[i], da je treba kazen, ki je bila izrečena v odreditveni državi članici, izvršiti na ozemlju izvršitvene države članice“.¹⁰ Če je izvršitveni pravosodni organ odobril predajo, ker mu je bilo dano jamstvo vrnitve (potem ko se je odpovedal fakultativnemu razlogu za zavrnitev, ker dejanje po pravu njegove države članice ni kaznivo), in odločil, da mora zadevna oseba morebitno kazen odvzema prostosti prestati v izvršitveni državi članici, po mnenju rechtbank (sodišče) pravo Unije nasprotuje temu, da bi pristojni organi te države članice še vedno morali ali smeli odločiti, da zaradi neobstoja kaznivosti tega dejanja priznanje in izvršitev te kazni nista dopustna.
- 30 Res je sicer, da pri uporabi člena 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ drugače kot pri uporabi člena 4, točka 6, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ ni tveganja, da oseba ne bi bila kaznovana, če država članica izvršiteljica (kot država izvršitve) ne prevzame izvrševanja kazni odvzema prostosti, izrečene v odreditveni državi članici, vendar bi to, da se kazen ne izvrši v državi članici

⁷ Sodba z dne 11. januarja 2017, Grundza, C-289/15, EU:C:2017:4, točka 46.

⁸ Glej sodbo z dne 29. aprila 2021, X (Evropski nalog za prijetje – *Ne bis in idem*), C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, točka 44.

⁹ Sodba z dne 13. decembra 2018, Sut, C-514/17, EU:C:2018:1016, točka 48.

¹⁰ Sodba z dne 11. marca 2020, SF (Evropski nalog za prijetje – Jamstvo vrnitve v državo izvršitve), C-314/18, EU:C:2020:191, točka 41.

izvršiteljici, onemogočilo cilj povečanja možnosti za ponovno vključitev v družbo, ki mu sledi jamstvo vrnitve. Obveznost ali možnost zavrnitve priznanja in izvršitve zaradi neobstoja kaznivosti po pravu izvršitvene države članice tako členu 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ odvzema kakršen koli polni učinek.

- 31 Odgovor na tretje vprašanje je pomemben za odločitev rechtbank (sodišče). Če bo odgovor pritrdilen, bi rechtbank (sodišče) lahko ponovno razmislilo o svojem namenu, da ne zavrne predaje zaradi neobstoja kaznivosti po nizozemskem pravu, saj ni zagotovljeno, da bo oseba morebitno kazni odvzema prostosti lahko prestajala na Nizozemskem. Če bo odgovor nikalen, bi rechtbank (sodišče) lahko domnevalo, da priznanje in izvršitev morebitne izrečene kazni odvzema prostosti ne bosta ovirana zaradi neobstoja kaznivosti po nizozemskem pravu, saj morata gerechtshof (pritožbeno sodišče) in minister WETS v največji možni meri razlagati v skladu z Okvirnim sklepom,¹¹ člen 4, točka 1, in člen 5, točka 3, Okvirnega sklepa 2002/584/PNZ pa imata „prednost“ pred določbami Okvirnega sklepa 2008/909/PNZ.

¹¹ Glej sodbo z dne 24. junija 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, točka 94.